

РЕШЕНИЕ

№ 40390

гр. София, 03.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав, в публично заседание на 24.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **6909** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на А. И. Д. с постоянен адрес в [населено място], подадена чрез процесуалния му представител адв. С. П. - САК, срещу Заповед № 25-3382000-277/25-4332-003177 от 12.06.2025 г., издадена от В. П. К. – старши полицай в сектор „Охранителна полиция“ към 07 Районно управление при Столична дирекция на вътрешните работи, за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 1, буква „б“ ЗДвП – „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца“.

По поддържаните в жалбата доводи за незаконосъобразност на описаната заповед, се претендира отмяната ѝ. Защитната теза е за неустановеност на материалноправните предпоставки, обуславящи прилагането на ПАМ от посочения вид по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП. Претендират се разноски.

Ответникът - старши полицай в сектор „Охранителна полиция“ към 07 Районно управление (РУ) при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), в съдебно заседание чрез юрк. С. и допълнително в писмени бележки по делото ангажира становище за неоснователност на оспорването. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на поисканото от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

Административен съд София-град, III отделение, 75 състав, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 12.06.2025 г. срещу А. И. Д. е съставен Акт за установяване на административно нарушение

(АУАН) с бл. № 3807215 за това, че на посочената дата, около 00:05 часа, в [населено място], [жк], бл. 492, с посока на движение от ул. „д-р А. М.“ към [улица], управлява лек автомобил М. Ц180 с рег. [рег.номер на МПС], лична собственост, като при извършена проверка срещу блок 492 за употреба на наркотични вещества или техните аналози с техническо средство Д. Тест 5000 с фабричен номер ARRN-00023 и проба номер 376, в 00:05 часа уредът е отчетел положителен резултат за кокаин. Издаден е талон за медицинско изследване с № А089490 за Военно медицинска академия /ВМА/. Констатирано е допуснатото нарушение по чл. 5, ал. 3, т. 1, пр. 1 и чл. 100, ал. 1, т. 2 ЗДвП.

Въз основа на АУАН, намирайки, че са налице материалноправните предпоставки на чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП, ответникът е издал процесната заповед за прилагане на ПАМ – „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца“. Отнето е СУМПС с № [ЕИК].

Описаната ЗППАМ е оспорена, като с писмо УРИ 433200-73816 е изпратена административната преписка, съдържаща документите във връзка с издаването ѝ.

Допълнително в хода на съдебното производство е изисквана информация от ВМА за резултатите от извършеното химико-токсикологично изследване на А. И. Д.. Приета е като доказателство по делото изпратената с писмо от ВМА съдебна химикотоксикологична /токсикохимична/ експертиза.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал.1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е акта с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е приложена Заповед № 8121з – 1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи за определяне на служби за контрол по ЗДвП – структури на МВР. На основание чл. 165 с.з. и чл. 33, т. 9 ЗМВР, с т. 1.3 от заповедта областните дирекции на МВР и СДВР са определени да осъществяват контрол по ЗДвП в рамките на обслужваната територия, от служителите и звената, посочени в т. 1.3.1 – 1.3.4. Предвид законовата делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на СДВР, със Заповед № 513з-6400/07.07.2023 г. е определил длъжностните лица, оправомощени да прилагат ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква „а“ и т. 6 ЗДвП, сред които по т. 1 – служителите от отдел „Пътна полиция“ при СДВР - полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР. В такова качество ответникът е издал процесната ЗППАМ с оглед приложената по делото на лист 66 Заповед №513з-7716/11.08.2023 г., поради което съдът намира, че обжалваният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган.

Спазено е изискването за форма. Не се констатира съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са от такова естество и интензитет, че да рефлектират върху валидността и обосноваването на акта, включително такива, които да са ограничили правото на защита жалбоподателя. В заповедта са изложени фактическите и правни основания за издаването ѝ. Упражнената компетентност е мотивирана от установяването, че

жалбоподателят, като водач, е управлявал МПС след употреба на наркотични вещества или техни аналози. Именно това обстоятелство е спорно между страните.

Съгласно чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС“ на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи;

Цитираната разпоредба съдържа няколко отделни хипотези, всяка от които съставлява самостоятелно основание за налагане на принудителната мярка. В случая мярката е приложена по отношение на жалбоподателя за това, че на 12.06.2025 г. срещу А. И. Д. е съставен АУАН с бл. № 3807215 за това, че на посочената дата, около 00:05 часа, в [населено място], [жк], бл. 492, с посока на движение от ул. „д-р А. М.“ към [улица], управлява лек автомобил М. Ц180 с рег. [рег.номер на МПС], лична собственост, като при извършена проверка срещу блок 492 за употреба на наркотични вещества или техни аналози с техническо средство Д. Тест 5000 с фабричен номер ARRN-00023 и проба номер 376, в 00:05 часа уредът е отчетел положителен резултат за кокаин.

Този резултат от техническото средство е успешно опроверган от жалбоподателя въз основа на събраните в хода на съдебното производство доказателства – заключение от съдебна химикотоксикологична /токсикохимична/ експертиза. Въз основа на извършения анализ и изследвания биологичен материал, взет от жалбоподателя, експертите – магистър химик Н. Г. и гл. ас. д-р Б. М. от специализираната лаборатория във ВМА са дали заключение, че от извършените биологични проби на А. И. Д. не се установява наличие на наркотични и упойващи вещества.

Редът, по който се установява концентрацията на алкохол в кръвта на водачите на МПС, трамваи или самоходни машини и/или употребата от тези водачи на наркотични вещества или техни аналози, е посочен в Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози (Загл. изм. - ДВ, бр. 81 от 2018 г.). Съгласно чл. 3, ал. 1 от Наредбата при извършване на проверка на място от контролните органи концентрацията на алкохол в кръвта се установява с техническо средство, а употребата на наркотични вещества или техни аналози – с тест. По силата на чл. 6, ал. 10 концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози се установява въз основа на показанията на техническото средство за установяване концентрацията на алкохол в кръвта или на теста за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози в случаите на отказ на лицето да подпише или да получи талона за изследване, при неявяване в определения срок на посоченото място или при отказ за изследване с доказателствен анализатор и/или за даване на проби за изследване. Когато с тест е установено наличие на наркотични вещества или техни аналози, полицейски орган съпровожда лицето до мястото за извършване на медицинско изследване и вземане на биологични проби за химико-

токсикологично лабораторно изследване – чл. 7, ал. 2 от Наредбата.

Според чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

В случая жалбоподателят е дал кръвна проба за изследване. Заключение на медицинските лица е отразено по-горе. Според него от извършените изследвания на предоставените проби кръв и урина от лицето А. И. Д., не се установява наличие на наркотични/упойващи вещества. Химикотоксикологичното изследване има приоритет спрямо резултата от контролната проверка и опровергава положителният резултат, отчетен с техническото средство Д. Тест 5000. При тези обстоятелства съдът намира, че не са били налице предпоставките за прилагане на принудителната административна мярка по чл.171, т. 1, б. „б“ ЗДвП, която като незаконосъобразна, следва да бъде отменена.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК жалбоподателят има право на разноски. В тази насока като съобрази фактическата и правна сложност на спора, извършените от адв. П. представителни действия и взе предвид възражението на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение в контекста на решение на СЕС по дело С-438/2022 г., съдът намира, че на А. И. Д. следва да се присъдят разноски в общ размер на 1010,00 лв., от които 1 000,00 лева – заплатен в брой адвокатски хонорар и 10,00 лв. – заплатена държавна такса.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София – град, III отделение, 75-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № 25-3382000-277/25-4332-003177 от 12.06.2025 г., издадена от В. П. К. – старши полицай в сектор „Охранителна полиция“ към 07 Районно управление при Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на А. И. Д. разноски по делото в общ размер на 1010,00 (хиляда и десет) лева.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. второ от Закона за движението по пътищата.

Съдия: